

OPINIONS

AIXÒ DE L'ART

Tantmateix en aquestes darreres setmanes el tema de la conservació dels monuments, com a part del Patrimoni Nacional i que tots tenim el dret i el deure de servir almenys en el mateix estat en que els hem trobat, a fi que les futures generacions en puguin gaudir igual que nosaltres, ha fet gastar molta tinta, i ha esdevingut, perquè no dir-ho, un vertader trenca-closques, per més d'algun «alto cargo» de l'Administració, a resultes del polèmic pont de Molins de Rei.

Certament que no és pas la meua intenció d'encetar novament la qüestió, però sí que em ve com al moll de l'os per a fer unes petites reflexions sobre la nostra positura de cara als nostres monuments locals, tantmateix ben humils, però que en ser nostres i en no tenir-ne de més vàlua a l'abast, bé cal posar-hi un xic d'atenció. No em refereixo pas a les cases pairals amb més o menys història i amb més o menys encert arquitectònic que encara fan el seu servei, ja que el seu propietari, en principi, és el que en té cura. No, em voldria referir en primer lloc a l'església parroquial, les venerables pedres de la qual, fruit d'un temps i d'una manera de pensar romanen impertèrrites malgrat els anys. En canvi la teulada, la pintura, la façana, col·locar la imatge de la Patrona sobre el portal de l'entrada dins d'aquell triangle, i un munt de coses més que tots sabem, ja no estan pas a l'altura de les circumstàncies. Fins i tot per què no pensar en algun focus de llum exterior per a ressaltar la seva línia arquitectònica?

En segon lloc la capella de Sant Cristòfol (malgrat el canvi en el calendari litúrgic), sense llum, ni bancs rústecs, ni campana, ni campanar; sí, sí, ja sé que tot això potser és complementari, no obstant no em negareu que moltes vegades precisament són els complements els que embelleixen, i amb el munt de persones que tenen carnet de conduir no sembla pas que fós molt difícil la financiació, tot i que en qüestió d'economia parroquial els feligresos no ens destaquem pas per la nombrosa aportació, val a dir-ho o no?

Amb tot, m'agradaria que a nivell de cadascun, féssim una petita reflexió amb ganes d'almenys conservar els monuments que bé valen la pena, oi?

Un que li agrada la Història

SANTA EULÀLIA I ELS SUBNORMALS

He llegit el darrer número de la revista «Nostra Escola» que edita el Patronat Comarcal de Nens Subnormals. Sabem que a Llíssà d'Amunt,

s'ha creat una delegació d'aquest Patronat. En la revista esmentada, llegim una entrevista amb el Sr. Llorenç Benet, president de la delegació de Llíssà i, al mateix temps, membre de la Junta del Patronat Comarcal.

Explica el Sr. Benet com s'ha format la delegació a Llíssà, els seus projectes, etc. I al final aprofita l'avinentsa per a fer «un llamamiento a la vecina población de Santa Eulalia para que se unan a nosotros y todos juntos poder llevar a cabo una labor más eficiente». Aquestes són les paraules del president de la delegació de Llíssà del Patronat Comarcal de Nens Subnormals que crec que val la pena reproduir aquí perquè ens interessin a tots.

J. A.

INTERESSAR-SE O DESENTENDRE'S

(Amb motiu de la conferència d'Eduard Tarragona)

A la conferència del Sr. Tarragona, hi va haver força gent. Això anima i demostra un interès creixent per a les coses de la comunitat (del poble). Però crec que hi havia d'assistir més gent. Deixant ara de banda si el que diu el Sr. Tarragona és o no és encertat, és clar que el tema tenia un interès per al poble i convenia conèixer-ho. Em sembla que hi havia d'assistir més gent. Especialment persones que per la seva situació de responsabilitat i de servei a la comunitat han de restar atents a tot el que es pensa i es diu. No perquè el Sr. Tarragona tingui la fórmula màgica que resolgui tots els mals en un obrir i tancar d'ulls. Fins i tot tenint en compte que tot el que diu —ell i tothom— és discutible (cosa que potser no tothom tenia en compte). El que em sembla clar és que ens hem de preocupar d'aquestes qüestions, que ho necessitem com el pa que mengem.

J. Sampera

LES «GITANES» VISTES PER UN ESPECTADOR

El dia 13 de febrer d'aquest any era un dia que molta gent l'esperava: era el «Dia de les Gitanes», les quals es ballaven a Sta. Eulàlia, al Camp d'Esports.

Va fer un dia de molt vent i fred Això va evitar que plogués, però també va evitar que hi hagués més gent a veure-les. Encara que el temps no acompanyés del tot, no es poden queixar els organitzadors; de gent n'hi havia molta.

Faltaven molts infants, adolescents i joves. On eren? Un dia que fan quelcom a Sta. Eulàlia, encara marxem els joves.

Van ballar, acompanyades per la Cobla Sabadell, les colles següents i per aquest ordre: Sardanyola, grans; L'Ametlla, grans; Sardanyola, petits, Mas Rampinyo, grans; Sta. Eulàlia, petits i grans. La colla de Mas Rampinyo va tenir una actuació meravellosa per ésser el primer any, potser va ser la més aplaudida. En canvi, no van aplaudir gaire la colla de Sta. Eulàlia, ni els hi van tirar caramels, tal com feien a les altres colles, ni els van filmar, etc. que són diferents dels altres? Hi ha un refrany que diu que «és millor el de fora que el de casa». I això passa actualment a Sta. Eulàlia, perquè no sabem apreciar les coses bones del nostre poble.

Una de les coses que em va sorprendre va ésser el veure que en la taula de les Autoritats només hi havien una o dos persones, apart d'algun infant. On eren els representants del poble?

Després les «colles» van anar a beure a diferents bars del nostre poble.

Cap a les 8 del vespre va començar el ball, amenitzat pel conjunt «Innovació», en el Casal (era la segona vegada que s'hi celebrava ball amb conjunt). El Casal estava molt ben decorat i molt net. Degut a la poca llum semblava una discoteca. Va ser un gran èxit.

Un cop més el Casal ha complert amb el seu deure; veiem ben bé que serveix per tot: teatre, cine infantil, conferències, ball, assajar gitanes, etc. Mentre el jovent de Sta. Eulàlia no disposi de locals bons per divertir-se, tindrem de fer servir per tot el que convingui el Casal.

Per acabar, m'agradaria que el Ball de Gitanes el poguéssim veure de nou l'any vinent, però ho veig negre, perquè el bo mai dura gaire.

Des d'aquí dono ànims als components de les colles de Sta. Eulàlia, grans i xics, i també als assajadors Jaume Duran, Josep Solé i Joan Espuña, que no perdin la paciència i, a veure si entre tots fem que l'any vinent hi hagin «Gitanes».

Josep Deupi

CONTENTS I ENGANYATS (O solucions que no ho són)

El diumenge, 13 de febrer, es va fer la «ballada de gitanes». Al vespre es va fer ball al Casal. Molt bé. (Suposem que a hores d'ara ja ningú no es devia escandalitzar que al Casal Parroquial es fes ball). Ara bé, tots sabem que el Casal no és un local apropiat